

สุริยปรกณัม: การศึกษาในมิติแห่งเทพปรกณัมและมิติแห่งสังคมและวัฒนธรรม

Sun Mythology: Studies in the Dimensions of Mythology and Dimensions of Social and Culture

สุกัญญาโสภี ใจกล้า¹
Sukunyasopee chaiklam¹

Received: 1 May 2024

Revised: 07 June 2024

Accepted: 12 June 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายอันศักดิ์สิทธิ์ของพระอาทิตย์ในมิติแห่งเทพปรกณัมและอิทธิพลของพระอาทิตย์ที่ส่งมายังมิติสังคมและวัฒนธรรมตามทฤษฎีคติชนวิทยา 3 มิติ ผลการวิจัยพบว่า เทพปรกณัมแสดงให้เห็นความหมายของพระอาทิตย์ในมิติแห่งเทพปรกณัม 3 ลักษณะ คือ พระอาทิตย์ในฐานะเทพเจ้า ผู้ควบคุมกาละ และผู้ควบคุมชะตาชีวิต ซึ่งแสดงบทบาทในลักษณะที่เป็นนามธรรม ส่วนอิทธิพลของพระอาทิตย์ที่ส่งผลต่อมิติสังคมและวัฒนธรรม คือ การเกิดปฏิทิน การสร้างนาฬิกา การเกิดตำราโหราศาสตร์ ซึ่งการทำความเข้าใจความหมายและความสำคัญของพระอาทิตย์ในเทพปรกณัมนั้น จะทำให้ผู้ที่ศึกษาเห็นสังขรณ์ของจักรวาล คือ การเกิดและการเสื่อมสลาย อันเป็นการชี้แนะให้มนุษย์รู้จักการละกิเลสและทำจิตให้บริสุทธิ์ เพื่อดำเนินชีวิตให้รอดปลอดภัยจนไปถึงเป้าหมายสูงสุดในชีวิต

คำสำคัญ: สุริยปรกณัม, พระอาทิตย์, มิติแห่งเทพปรกณัม, มิติแห่งสังคมและวัฒนธรรม

Abstract

The purpose of this research article is to study the sacred meaning of the sun in the dimension of Mythology and the influence of the sun on social and cultural dimensions according to the three dimension folklore theory. The research results found that Mythology shows the meaning of the sun in three dimensions of mythology: the sun as a god; controller of time and the one who controls life's destiny which expresses its role in an abstract manner, As for the influence of the sun on that affects the social and cultural dimensions, it resulted in the birth of the calendar. Building a clock, The birth of astrology texts which understanding the meaning and importance of the sun in that mythology It will make those who study it see the

¹ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก

¹ Thai Languages Program, Faculty of Humanities and Social sciences, Pibulsongkram Rajabhat University, Phitsanulok.
Email Sukunyasopee@Gmail.com

truth of the universe, namely birth and decay, which is a guide for humans to let go of their defilements and purify their minds. To live a safe life until reaching the highest goal in life.

Keywords: Sun Mythology, Sun, Dimensions of mythology, Dimensions of social culture

บทนำ

หากจะกล่าวถึง “พระอาทิตย์” หลายคนคงนึกถึงแสงสว่าง ความร้อน หรือรู้จักกันในฐานะดาวที่เป็นศูนย์กลางของระบบสุริยะในกาแล็กซีที่มีโลกเป็นหนึ่งในดวงดาวนั้นๆ แต่หากจะอธิบายให้ชัดเจนมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า พระอาทิตย์ หรือดวงอาทิตย์มีความยิ่งใหญ่เหนือดวงดาวในระบบสุริยะทั้งปวง เพราะนอกจากจะเป็นศูนย์กลางของระบบสุริยะที่มีดาวเคราะห์อีก 8 ดวง ได้แก่ ดาวพุธ ดาวศุกร์ โลก ดาวอังคาร ดาวพฤหัสบดี ดาวเสาร์ ดาวยูเรนัส และดาวเนปจูน มาโคจรรอบดวงอาทิตย์แล้ว ยังมีดาวบริวารอีกกว่า 160 ดวง โคจรอยู่รอบๆ ด้วย และแม้ว่าจะมีดาวเคราะห์ ดาวเคราะห์น้อยอีกหลายหมื่นดวง ฝุ่นละออง และแก๊สต่าง ๆ อีกนับไม่ถ้วน แต่มวลของดวงอาทิตย์เพียงอย่างเดียวก็มากถึง 99.866% ของมวลวัตถุทั้งหมดในระบบสุริยะ ส่วนมวลของดาวเคราะห์และดาวบริวารต่างๆ กลับรวมกันไม่เกิน 0.134% เท่านั้น (คิม อินรยง, 2561, หน้า 22) นอกเหนือจากการครอบครองมวลวัตถุส่วนใหญ่ในระบบสุริยะแล้ว ดวงอาทิตย์ยังเป็นดาวฤกษ์เพียงดวงเดียวที่ให้ความร้อนและแสงในตัวเอง ส่วนดาวเคราะห์ ดาวบริวารและดาวเคราะห์น้อยมีแสงเกิดขึ้นจากการสะท้อนแสงจากดวงอาทิตย์เท่านั้น

แม้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับพระอาทิตย์จะปรากฏขึ้นในปี ค.ศ. 1755 โดยนักปรัชญาชาวเยอรมัน คือ อิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant: ค.ศ.1724-1804) ที่ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการกำเนิดระบบสุริยะ (คิม อินรยง, 2561, หน้า 19) แต่บรรพชนก็รับรู้ความ

ยิ่งใหญ่ในพลังของดวงอาทิตย์เป็นอย่างดี โดยมีการแสดงออกถึงความเคารพสูงสุดต่อดวงอาทิตย์ในหลากหลายวัฒนธรรม เริ่มตั้งแต่อียิปต์โบราณที่มีความเชื่อเกี่ยวกับเทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์หรือที่รู้จักกันในนามเทพรา ซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งไอยคุปต์ของอียิปต์โบราณ โดยเทพราเป็นตั้งบิดาแห่งมวลมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลาย (เอกชัย จันทรา, 2556, หน้า 143) หรือในวัฒนธรรมกรีกโรมัน ที่มีการนับถือเทพเจ้าอะพอลโล (Apollo) เทพเจ้าแห่งดวงอาทิตย์ที่ขับรถม้าพระอาทิตย์ข้ามผ่านท้องฟ้าไป เหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ตระหนักถึงความสำคัญของพระอาทิตย์จนมีความศรัทธาและบูชาประหนึ่งเทพเจ้า และหากกล่าวถึง “พระอาทิตย์” ในความหมายอื่น บางคนอาจนึกถึงความเชื่อเกี่ยวกับพระอาทิตย์ในด้านโหราศาสตร์ ซึ่งเป็นหนึ่งในดาวนพเคราะห์ที่บรรพบุรุษนับถือและจดจารไว้ ดังที่ พ.สุวรรณ ได้กล่าวถึงหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของพระพรหม ในหนังสือพรหมชาติ (2564, หน้า 3) ว่า “การที่พระพรหมเสด็จลงมายังเมืองมนุษย์ เพื่อจาริกดวงชะตาลงไว้บนหน้าผากของเด็กอายุ 6 วัน ข้อความที่จาริกนี้ เรียกกันว่า พรหมลิขิต หรือ พรหมลิขิต” แสดงถึงชะตาของมนุษย์ที่กำหนดไว้ด้วยดาวพระเคราะห์หรือกรรมโดยมีอาจหลีกเลียงได้ สอดคล้องกับที่พระพุทธรองค์ได้ตรัสแก่ องคุลิมาล (พ.สุวรรณ, 2564, หน้า 4) ว่า “...ที่บุคคลต้องไปเกิดที่นั่นที่นั่นในโลกมนุษย์บ้าง ในสวรรค์บ้างและในนรกบ้าง เพราะกรรมเท่านั้นเป็นเหตุปรุงแต่งให้ไปเกิดหาใช่เพราะอำนาจเด็ดขาดที่มาจากสวรรค์ไม่...”

นอกจากการเคารพบูชาเทพเจ้าที่เกี่ยวข้องกับพระอาทิตย์ในอียิปต์โบราณกรีกโรมันและความเชื่อทางโหราศาสตร์แล้ว การบูชาพระอาทิตย์ยังปรากฏอยู่ในบทสวดโมรปริตร ซึ่งมาจากชาดกที่มีชื่อว่า โคธชาดก อันเป็นพระชาติหนึ่งของพระพุทธเจ้าอีกด้วย โดยในชาดกนี้ได้กล่าวว่ พระพุทธองค์ทรงเกิดเป็นนกยูงและได้สวดมนต์บูชาพระอาทิตย์เพื่อป้องกันภัยอันตรายในการออกไปหาอาหารทุกเช้าและค่ำ จากบทสวดดังกล่าวถึงพระอาทิตย์ไว้ตอนต้น ความว่า

อุเทตยญจกขุมา เอกราชา
หริสฺสวณฺโณ ปฐฺวิปฺปภาโส
ตํ ตํ นมสฺสามิ
หริสฺสวณฺณํ ปฐฺวิปฺปภาสํ
ตยชฺช คฺคฺคตา วิหเรมฺ ทีวีสํ
พระอาทิตย์ เป็นดวงตาของโลก เป็น
เอกราชา
มีสีเพียงดั่งสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้สว่าง
อุทัยขึ้นมา
เพราะเหตุนั้น ข้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์
นั้น
ซึ่งมีสีเพียงดั่งสีแห่งทอง ยังพื้นปฐพีให้
สว่าง
ข้าทั้งหลาย อันท่านปกครองแล้วในวันนี้
พึงอยู่เป็นสุขตลอดวัน
(พระศาสนาโสภณ, 2553, หน้า 72 - 73)

จากบทสวดมนต์ข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระอาทิตย์ ในฐานะเทพเจ้าที่มีอำนาจในการปกป้องคุ้มครองสรรพสิ่งต่างๆ ให้พ้นจากอันตรายทั้งปวง นอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับระบบสุริยะในเอกภพ หรือความเชื่อเกี่ยวกับโหราศาสตร์ ที่เชื่อว่ามนุษย์ไม่สามารถ

หลีกเลี่ยงการควบคุมของดวงดาว (กรรม) ได้แล้ว พระอาทิตย์ยังมีนัยยะที่สามารถเชื่อมโยงได้ถึงเทพปกรณัม (mythology) ซึ่งถือเป็นเรื่องราวสำคัญมาแต่โบราณกาล ดังที่ท่านเฮอร์มีส ผู้บันทึกคำสอนสำคัญในคัมภีร์เฮอร์เมติกา (ทีโมธี ฟรีด & ปีเตอร์ แกนดี้, 2551, คำนำหน้า 27) ได้กล่าวไว้ความว่า

ท่านเฮอร์มีสสอนว่าจิตของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นในรูปลักษณะของพระจิตใหญ่ของพระมหาเทพ ถ้าเมื่อใดที่มนุษย์สามารถแยกจิตให้เป็นอิสระจากข้อจำกัดที่กายหยาบเป็นตัวกำหนดแล้วก็จะสามารถสัมผัสพระจิตของพระมหาเทพ มนุษย์ถูกสร้างขึ้นด้วยจุดมุ่งหมายให้เรียนรู้ที่จะกระทำตรงนี้ [เดินทางตามแนวทางของเทพปกรณัม] นี่คือนเป้าหมายทางจิตวิญญาณของชีวิตมนุษย์ สอดคล้องกับที่ชาวอินเดียมีมหากาพย์เรื่องรามายณะ อันเป็นเรื่องราวขององค์อวตารของเทพเจ้าที่สำคัญของอินเดียมาเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ตามทฤษฎีของชาวอินเดีย ดังที่ กิงแกว อัดถากร ได้กล่าวไว้ในหนังสือ สีตาและอมตะลีลาของพระราม (2560, หน้า 9) ความว่า

“เป้าหมายสุดท้ายหลังจากการประกอบภารกิจในโลกมนุษย์ ก็คือ การเสด็จกลับสู่สวรรค์ — ต้นธาตุ อันเป็นที่มาของพระองค์ เมื่อ “ได้ยศอันประเสริฐแล้วก็ควรเสด็จสู่สวรรคต” นี่คือนี่ที่สุดแห่งภารกิจความประเสริฐสูงสุดมิได้อยู่ที่โลกียวิสัยในโลกมนุษย์ หากแต่อยู่ที่ภพภูมิที่มาอันเป็นทิพ

จากข้อความข้างต้นล้วนแสดงให้เห็นว่าพระอาทิตย์มิได้มีความสำคัญต่อมนุษย์ในฐานะดาวฤกษ์ที่ให้แสงสว่างและความอบอุ่นเท่านั้น แต่ยังมีความเชื่อมโยงไปสู่ภพภูมิที่มาอันเป็นทิพอีกด้วย และการณ์นี้เองที่เป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความสำคัญของพระอาทิตย์ในมิติแห่งเทพปกรณัม ซึ่งการศึกษาความสำคัญของ

พระอาทิตย์นี้จะทำให้เข้าใจความเชื่อของมนุษย์เกี่ยวกับพระอาทิตย์ที่ส่งผลมาสู่สังคมและวัฒนธรรมอันเป็นการเผยให้เห็นสารสาระที่สำคัญที่บรรพชนได้ถ่ายทอดมาสู่คนในยุคปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความหมายอันศักดิ์สิทธิ์ของพระอาทิตย์ในมิติแห่งเทพปรกณัม และอิทธิพลที่มีต่อมิติสังคมและวัฒนธรรมตามกรอบการศึกษาทฤษฎีคติชนวิทยา 3 มิติ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ทราบถึงความหมายอันศักดิ์สิทธิ์ของพระอาทิตย์ในวัฒนธรรมต่างๆ และอิทธิพลจากความหมายนั้นๆ ที่ส่งมายังสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาศูริยปรกณัม เป็นงานวิจัยที่ศึกษาเอกสารตามกรอบการศึกษาทฤษฎีคติชนวิทยา 3 มิติ ของกึ่งแก้ว อตถกถา (2558, หน้า 15 - 16) ซึ่งแบ่งการศึกษาข้อมูลทางคติชนคดีออกเป็น 3 มิติ คือ 1. มิติแห่งปัจเจกบุคคล 2. มิติแห่งสังคมและวัฒนธรรม และ 3. มิติแห่งเทพปรกณัม และแบ่งระเบียบวิธีวิจัยประกอบออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการรวบรวมข้อมูลซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเล่าของพระอาทิตย์จากหนังสือ 19 เล่ม ดังนี้

1. อุปนิษัต (สวามี ประภาวรินทร์ และ เฟรเดอริก แมนเชสเตอร์ แปลโดย กิ่งแก้ว อตถกถา, 2553)

2. อมตธรรมโลก (The Hermetica) (โทมัส ฟรีด และปีเตอร์ แกนต์ แปลโดยกิ่งแก้ว อตถกถา, 2551)

3. เวลาและประวัติศาสตร์ในวัฒนธรรมประเพณีของอินเดีย: กาลและกรรม (กิ่งแก้ว อตถกถา, 2541)

4. กาลานุกรมดาราศาสตร์ (วิษณุ เอื้อชูเกียรติ, 2558)

5. เทวกำเนิด (พระยาธรรมากริมย์, 2556)

6. ตำนานเทพเจ้าอียิปต์ (ณัฐพล เดชชจร, 2560)

7. เทพเจ้าไอยคุปต์ (เอกชัย จันทรา, 2556)

8. เทพปรกณัมใน 30 วินาที (โรเบิร์ต เอ. ซีกัล แปลโดย ชัยจักร ทวยุทธานนท์, 2560)

9. ปกรณัมปรัมปรา ตำนานเทพและวีรบุรุษกรีก-โรมัน-นอร์ส (เอดิท แฮมิลตัน แปลโดย นพมาศ แวหงส์, 2560)

10. ตำนานกรีก-โรมัน ตำนานเทพเจ้าและเรื่องอันยิ่งใหญ่ของวีรบุรุษแห่งประวัติศาสตร์ (มัลย์, 2553)

11. อารยธรรมตะวันออกและตะวันตก (เวียนา ศรีธัญรัตน์, 2545)

12. อารยธรรมมนุษย์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมมาธิราช, 2560)

13. โลกตะวันตกก่อน ค.ศ.1492 (อนันต์ชัย เลาะห์พันธุ์, 2554)

14. ตำนานฟาโรห์ จอมราชันแห่งอียิปต์โบราณ (ณัฐพล เดชชจร, 2561)

15. ภารตวิทยา (กรุณา - เรื่องอุไร กุศลาลัย, 2554)

16. ทิพยนิยายจากปราสาทหิน (อรุณศักดิ์ กิ่งมณี, 2555)

17. พจนานุกรมศัพท์วรรณคดีไทยสมัยสุโขทัย ไตรภูมิภิกษา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545)

18. ไตรภูมิ พิพิธทัศน์าพุทธจักรวาลทัศน์
(เศรษฐวัฒน์ อุทธา, 2557)

19. ตำราพรหมชาติ ร.ศ.120 ฉบับปรับปรุง
(โครงการศึกษาประวัติศาสตร์และ ภูมิปัญญาไทย,
2561)

ขั้นตอนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูล โดย
ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบการศึกษาทฤษฎี
คติชนวิทยา 3 มิติ

ขั้นตอนที่ 3 เป็นการนำเสนอข้อมูล
โดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเป็นแบบ
พรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง สุริยปกรณ์: การศึกษา
ในมิติแห่งเทพปรณัมและมิติแห่งสังคมและ
วัฒนธรรม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง
กับพระสุริยะหรือพระอาทิตย์จากในเอกสารโบราณ
ต่าง ๆ ทั้งในเทพปรณัมของตะวันตกและ
เทพปรณัมของตะวันออก ทำให้พบความหมาย
อันศักดิ์สิทธิ์ของพระอาทิตย์ในมิติแห่งเทพปรณัม
และอิทธิพลของพระอาทิตย์ในมิติแห่งสังคมและ
วัฒนธรรม โดยมีมิติแห่ง เทพปรณัม พบความสำคัญ
ของพระอาทิตย์ใน 3 ลักษณะ ดังนี้

1. พระอาทิตย์ในฐานะเทพเจ้า

พระอาทิตย์ในฐานะเทพเจ้า ปรากฏในเทพ
ปรณัมจากอารยธรรมต่าง ๆ ทั้งอารยธรรมตะวันตก
และอารยธรรมตะวันออก เริ่มจากอารยธรรมอียิปต์
ที่มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระสุริยเทพในเทพปรณัม
ประมาณปี 3,100 ก่อน ค.ศ. โดยมีคำกล่าวถึงใน
คำนำของหนังสือ The Hermetica เฮอริเมติคา:
อมตธรรมนำโลก (2551, หน้า (17)) ว่า คอปเพ
อร์นาคอสยกคำพูดของท่านเฮอริมีส ผู้รู้สามโลก
ที่กล่าวว่า “พระอาทิตย์คือ พระมหาเทพที่ทรง
ปรากฏให้เห็น” ในคัมภีร์นี้มีการกล่าวเชื่อมโยง
พระผู้สร้างหรือพระจิตของ พระมหาเทพกับ

แสงสว่างอยู่เนื่องๆ ตั้งแต่การรังสรรค์จักรวาล
(ทิโมธี ฟรีด & ปีเตอร์ แกนต์, 2551: 9) ดังที่
กล่าวไว้ว่า “ประสบการณ์อันดับแรกของท่าน
เฮอริมีสคือแสงสว่างอันเป็นทิพย์ที่แผ่คลุมไปถ้วน
ทั่ว ซึ่งในขณะที่ท่านจ้องมองก็ฉายเงาดูจดังน้ำที่
พลุ่งพล่านดำมืด หลังจากนั้นท่านได้รับการบอก
เล่าว่าแสงสว่างนี้คือ พระจิตของ พระมหาเทพ
และน้ำอันมืดมิดคือศักยภาพอันไร้ข้อจำกัดซึ่ง
พระมหาเทพจะทรงใช้รังสรรค์จักรวาล” เพื่อเป็น
การแสดงให้เห็นการเป็นหนึ่งของพระมหาเทพและ
การเชื่อมโยงไปสู่สรรพชีวิตในจักรวาลอีกมากมาย

ส่วนตำนานของเฮลิโอโพลิส (เมืองหนึ่ง
ในอียิปต์) กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของอียิปต์โบราณ
ว่าเกิดขึ้นจากผืนน้ำแห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่านูน (Nun)
เป็นผืนน้ำที่มีความอลหม่านตั้งแต่ก่อนที่จะสร้าง
โลกแล้ว ในผืนน้ำแห่งนี้มีไข่ห่านใบใหญ่ซึ่งเป็นต้น
กำเนิดของเทพเจ้า เมื่อเปลือกไข่แตกออก แผ่นดิน
ผืนแรกก็ปรากฏขึ้นบนผืนน้ำ และมี เทพเจ้าอตุม
(Atum) ปรากฏขึ้นองค์แรกของดินแดนโอโยคุปต์
ก่อนที่เทพเจ้าอตุมจะสร้าง เทพเจ้าองค์อื่นๆ ขึ้นมา
อีกมากมาย เทพเจ้าอตุมจึงถือเป็นเทพผู้สร้างของ
อียิปต์และเป็นหนึ่งในสุริยเทพ ที่มีความเกี่ยวข้องกับ
สุริยเทพรา (Ra) ซึ่งเป็นเทพเจ้าหลักประจำนคร
เฮลิโอโพลิสด้วย (ณัฐพล เดชชจร, 2560, หน้า
21-27)

การดำรงอยู่อย่างยาวนานของประเทศ
อียิปต์ทำให้เกิดความเชื่อเรื่องการนับถือเทพเจ้า
ที่เกี่ยวข้องกับพระอาทิตย์มาอย่างต่อเนื่อง และ
มีความเชื่อว่าฟาโรห์เป็นโอรสของ สุริยเทพตาม
อิทธิพลของคัมภีร์เฮอริเมติคา ฟาโรห์จึงมีลักษณะ
เป็นเทวกษัตริย์ที่สามารถควบคุมการปกครอง
อย่างเบ็ดเสร็จ สอดคล้องกับที่มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช ได้อธิบายไว้ในหนังสือ อารยธรรม
มนุษย์ (2560, หน้า 6-6) ว่า การปกครองสมัยนี้
เป็นแบบเทวธิปไตย (Theocracy) ฟาโรห์มีฐานะ

เป็นโอรสของเทพเจ้าดวงอาทิตย์ คือ สุริยเทพหรือรา (Re or Ra) ทรงทำหน้าที่เป็นหัวหน้ารัฐบาลและเป็นหัวหน้าพระ โดยการรวมศาสนจักรและอาณาจักรเข้าด้วยกัน ฟาโรห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพและบัญชาการทางด้านพลเรือนอีกด้วย และจากคำอธิบายนี้แสดงให้เห็นว่าชาวอียิปต์นับถือพระสุริยเทพ (Sun God) เป็นเทพเจ้าสูงสุด แต่ขณะเดียวกันก็ยังมี การนับถือเทพเจ้าอีกหลายองค์ จนกระทั่งถึงสมัยอาณาจักรกลางที่มี “การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสถาปัตยกรรมขนาดใหญ่เป็นวิหารเพื่อบูชาเทพอะมอน (Amon) หรืออะมอน-เร (Amon-Re) และเทพโอซิริส (Osiris) แห่งแม่น้ำไนล์ ซึ่งเป็นเทพสำคัญสูงสุดและเทพอื่นๆ ซึ่งทรงอำนาจเหนือธรรมชาติด้วย” (อนันต์ชัย เลหาพะพันธุ์, 2554, หน้า 29)

การนับถือเทพเจ้าหลายองค์ดำรงอยู่ในประเพณีและความเชื่อของชาวอียิปต์ จนกระทั่งถึงรัชสมัยของฟาโรห์แอคนาตัน (Akhnaton) 1379-1361 ปีก่อน ค.ศ. ซึ่งถือเป็นสมัยจักรวรรดิพระองค์ทรงพยายามทำลายอำนาจของกลุ่มนักบวชและปฏิรูปศาสนา เนื่องจากสองสมัยแรกนั้น นักบวชจะมีอำนาจและได้รับการยอมรับนับถือจากประชาชนจนฟาโรห์ก็มีความขัดแย้งกันได้ ทำให้เกิดการผูกขาดในการทำพิธีกรรมต่างๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมอียิปต์นี้ ทำให้ฟาโรห์แอคนาตันจำเป็นต้องปฏิรูประบบ การปกครองและล้มล้างอำนาจของนักบวช โดยการเปลี่ยนแปลงแนวคิดจากการนับถือเทพหลายองค์ (polytheism) ซึ่งมีเทพสำคัญ คือ เทพอะมอนและเทพโอซิริสให้กลายเป็นการนับถือเทพองค์เดียว ได้แก่ สุริยเทพอะตัน (Aton) สอดคล้องกับที่เอกชัย จันทรา (2556, หน้า 55) ได้กล่าวว่า “กษัตริย์พระองค์นี้ทรงเป็นผู้นำการนับถืออะตัน (Aton) หรือการนับถือดวงอาทิตย์เป็นพระเจ้าองค์เดียวให้แก่อียิปต์ ทรงย้ายเมืองหลวงไปอยู่ที่อาเคท-อาตอน (เอล-อาร์มานา)

ทรงเปลี่ยน พระนามของพระองค์ใหม่เป็นอักเคนาตัน [เดิมคือ อาเมโนฟิสที่ 4]” ซึ่งความต้องการลดอำนาจของนักบวชนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ฟาโรห์อเมนโฮเทปที่ 3 ผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระองค์แล้ว (ณัฐพล เดชขจร, 2561, หน้า 208)

การนับถือพระเจ้าองค์เดียวของฟาโรห์แอคนาตัน แสดงให้เห็นจากการที่ทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์จาก อาเมโนฟิสที่ 4 หรืออาเมนโฮเตปที่ 4 (เอกชัย จันทรา, 2556, หน้า 73) มาสู่พระนามใหม่ คือ แอคนาตัน (Akhnaten) ที่แปลว่า “พระเจ้าอเตนพอใจ” (วิภา ศรีชัยรัตน์, 2545, หน้า 198) เพื่อให้เห็นความเชื่อมโยงของพระองค์เองกับสุริยเทพอเตน (Aten) แต่แม้การปฏิรูปศาสนาจะสามารถลดอำนาจนักบวชลงได้ก็มิอาจลบล้างความเชื่อที่ฝังลึกมานานนับพันปีได้ เมื่อฟาโรห์แอคนาตันสิ้นพระชนม์ลง การกลับมานับถือเทพเจ้าหลายพระองค์ในสมัยของฟาโรห์ตุตันคาเตนก็กลับคืนมา แต่กระนั้นก็ยังแสดงให้เห็นว่าแม้ชาวอียิปต์จะมีการนับถือเทพเจ้าหลายพระองค์ แต่หนึ่งใน เทพเจ้าองค์สำคัญ ซึ่งมีพระนามที่หลากหลาย ทั้ง เทพเจ้าอตุม (Atum) เทพอะมอน (Amon) หรือ อะมอน-เร (Amon-Re) สุริยเทพเร/รา (Re or Ra) เทพเคปรี (kheperi) หรือ เทพเจ้ารา-ฮาร์คเต (Ra-Harakhte) แต่ในพระนามที่แตกต่างกันนี้ มีความหมายเดียวกัน คือ พระสุริยเทพ หรือ พระอาทิตย์ นั่นเอง

เมื่ออียิปต์เดินทางมาถึงสมัยจักรวรรดิ (ประมาณปี 1,560 ก่อนคริสต์ศักราช) อารยธรรมหนึ่งที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาจนเป็นที่รู้จัก คือ อารยธรรมกรีกและอารยธรรมโรมัน ซึ่งมีความเจริญอยู่ระหว่าง 1,200 ปี ก่อนคริสต์ศักราช ถึงประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 5 ชาวกรีกมีตำนานเทพเจ้าแห่งโอลิมปัสทั้งสิบสององค์ โดยหนึ่งในเทพเจ้าแห่งโอลิมปัสสิบสององค์นี้ มีเทพเจ้าที่เป็นพระสุริยเทพด้วย นั่นคือ อโพลลอน (Apollon) ซึ่งมีชื่อในภาษา

โรมันว่า อพอลโล (Apollo) หรือบ้างตำราอาจเรียกว่า ฟีบัสอพอลโล ที่แปลว่า “เรื่องรอง” หรือ “ส่องแสง” (เอดิธ แฮมิลตัน, 2560, หน้า 43) พระองค์เป็นเทพเจ้าแห่งแสงสว่าง หรือเป็นเทพแห่งดวงอาทิตย์ ดังคำกล่าวของมาลีย์ (2553, หน้า 189-190) เกี่ยวกับเทพ อพอลโลว่า “เป็นเทพที่ชาวกรีกถือว่า มีรูปงามที่สุด ชำนาญการบรรเลงดนตรีด้วยพิณ เป็นเทพ ผู้ขมังธนู เป็นเทพผู้ถ่ายทอดวิชาการ รักษาโรคให้แก่มนุษย์ เป็นเทพแห่งสัจจาจา เป็นเทพแห่งธรรมะและกฎหมาย และเป็นเทพแห่งดวงอาทิตย์” สอดคล้องกับคำกล่าวของ โรเบิร์ต เอ. ซีกัล (2560, หน้า 42) ว่า “อะพอลโลผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นสุริยเทพฮีลิออส (Helios) เป็นผู้อุปถัมภ์สารพันสิ่งไม่ว่าจะเป็นกวีนิพนธ์ การพยากรณ์ ดนตรี การแพทย์ และโรคระบาด” นอกเหนือไปจากความดงามเหล่านี้แล้ว เอดิธ แฮมิลตัน (2560, หน้า 43) ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า อพอลโล ยังเป็นเทพเจ้าแห่งแสงสว่าง ผู้ไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ดังนั้นพระองค์จึงเป็นเทพเจ้าแห่งสัจธรรม พระองค์ไม่เคยเอ่ยวาจาเท็จสัก คำเดียว อีกทั้งยังเป็นจุดเชื่อมโดยตรงระหว่างเทพเจ้ากับมนุษย์ ซึ่งนำให้มนุษย์ได้รู้เทวประสงค์ แสดงให้มนุษย์รู้ว่าจะปรองดองกับปวงเทพเจ้าได้อย่างไร และเป็นผู้ชำระให้บริสุทธิ์ด้วย

ส่วนอารยธรรมสำคัญของตะวันออก คืออารยธรรมอินเดีย ที่ก่อกำเนิดในช่วงเวลาใกล้เคียงกับอารยธรรมอียิปต์ โดยอารยธรรมของลุ่มแม่น้ำสินธุ หรือ วัฒนธรรมฮาร์ปปา เกิดขึ้นปี 3,000 - 2,000 ก่อนคริสต์ศักราช นอกจากความเก่าแก่ของอารยธรรมแล้ว กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาสัย (2554, หน้า 27) ยังกล่าวว่า “อินเดียยังเป็นเมืองที่รวมปราชญ์และเป็นแหล่งรวมชาติพันธุ์ วัฒนธรรม และความเชื่อไว้อย่างกลมกลืน นับจากการอพยพย้ายถิ่นของชาวอารยันมาสู่อินเดียในช่วงเวลา 2,000-1,500 ปีก่อนคริสต์ศักราช จาก Bactia ซึ่งปัจจุบันคือแคว้น Balkh ในประเทศอิหร่าน” โดยเดินทาง

ข้ามเทือกเขาฮินดูกูชเข้าไปในอัฟกานิสถานแล้วจึงเข้าไปในภาคตะวันตกเฉียงเหนือของอินเดีย จากหลักฐานปรากฏเหลือให้เห็นที่เมืองฮาร์ปปา (Harappa) ทางทิศตะวันตกของแคว้นปัญจาบ และเมืองโมฮันโจดาร์ (Mohenjo-Daro) ในแคว้นสินธุ แสดงให้เห็นว่าอารยธรรมทั้ง 2 แห่งนี้มีความเจริญงอกงามในระดับสูงก่อนที่ชาวอารยันจะเข้ามาตั้งรกรากในประเทศอินเดีย ซึ่งเชื่อว่าชนพื้นเมืองของแหล่งอารยธรรมลุ่มแม่น้ำสินธุนี้ มีชื่อเรียกว่า ทราวิท (Dravidian) (กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาสัย, 2554, หน้า 25) ทำให้เห็นว่าชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในประเทศอินเดียมีลักษณะที่แตกต่างกันตามภูมิภาคของประเทศทั้งแบบผิวขาว ผิวเหลืองและผิวดำ

การอพยพเข้ามายึดดินแดนของชาวอารยัน มาพร้อมกับความเชื่อที่ให้ความเคารพและความศักดิ์สิทธิ์แก่ธรรมชาติ ชาวอารยันจึงนับถือเทพเจ้าหลายองค์ที่มีความเชื่อมโยงกับธรรมชาติ เช่น พระอัคนีที่เป็นภาพแทนของไฟ และ พระวรุณที่เป็นภาพแทนของน้ำ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เองที่ชาวอารยันมีการเซ่นสรวง สวดอ้อนวอน และบูชาขัญต่อเทพเจ้า ตามที่มีบันทึกเป็นคัมภีร์พระเวท ได้แก่ พระฤคเวท ยชุรเวท สามเวท อถรรพเวท และภายหลังเมื่อชาวอารยันได้ตั้งรกรากในประเทศอินเดียนานพอสมควร จึงเกิดการผสมกลมกลืนระหว่างชาวอารยันกับชนพื้นเมืองดั้งเดิม ทำให้เกิดวัฒนธรรมผสมระหว่างอารยันกับทราวิท เช่น การบูชา เทพเจ้าดั้งเดิมของชาวทราวิท คือ พระคิเว การปฏิบัติตนตามลัทธิโยคะ ฯลฯ พัฒนาการทางความคิดเหล่านี้เกิดขึ้นในระยะเวลาหลายร้อยปี ดังที่ กรุณา-เรื่องอุไร กุศลาสัย (2554, หน้า 90) ได้กล่าวถึงบ่อเกิดของปรัชญาสำคัญในศาสนาพราหมณ์-ฮินดูในสมัยต่อมานั้นคือ “ตอนสุดท้ายของคัมภีร์พระเวทที่เรียกกันว่าเวทานตะ (อนตะ แปลว่า สูดสิ้น เวท + อนตะ = เวทานตะ) ปรัชญาอุปนิษัทจึงได้เกิดขึ้น”

เรื่องเล่าเกี่ยวกับพระอาทิตย์ในวัฒนธรรมฮินดูมีตั้งแต่การกำเนิดของพระอาทิตย์ซึ่งเป็นโอรสองค์ที่แปดในกลุ่มเทพแห่งอาทิตย์ อรุณศักดิ์ กิ่งมณี (2555, หน้า 186) ได้เล่าว่า พระอาทิตย์เกิดจากพระกศยปประกับนางอหิติ แต่พระองค์พิการ จึงถูกทอดทิ้ง ต่อมาพระเชษฐาทั้งเจ็ดได้ช่วยกันแก้ไขให้หายพิการ แต่นางอหิติก็ไม่ยอมรับ ทำให้พระอาทิตย์ไม่ได้เข้าไปอยู่ในเทวโลกดังเช่นเทพองค์อื่น ต้องเที่ยวขบรถตระเวนอยู่ระหว่างเทวโลกและมนุษย์โลก ส่วนในหนังสือเทวกำเนิดของพระยาสังจาภิรมย์ ได้อธิบายเกี่ยวกับพระอาทิตย์เพิ่มเติม (2556, หน้า 50, 54) ว่านามของพระสุรยาทิตย์นี้เรียกกันหลายอย่าง เช่น ทินกร (ผู้ทำการกลางวัน) ภาสกร (ผู้ทำแสงสว่าง) วิวิสวัต (ผู้สว่าง) โลกจักรุ (ตาโลก) สิวิตถุ (ผู้บำรุงเลี้ยง) อรหบดี (เป็นใหญ่ในวัน) กรรรมสากษี (พยานแห่งการกระทำ) ครหราช (เป็นใหญ่ในดาวฤกษ์) สหสิกริณ (มีแสงนับพัน) เป็นต้น

นามที่ยกเป็นตัวอย่างข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นบทบาทของพระอาทิตย์ที่เป็นทั้งผู้ให้ แสงสว่าง ผู้เป็นส่วนหนึ่งในดาวฤกษ์ และเป็นพยานแห่งการกระทำ ซึ่งล้วนเกี่ยวข้องกับ การดำเนินชีวิตของมนุษย์เสมอ ถือเป็นส่วนหนึ่งของความหมายที่คัมภีร์อุปนิษัทได้กล่าวไว้เกี่ยวกับพระอาทิตย์ว่าเป็นสัญลักษณ์ของ พระผู้สร้าง เพราะถ้าหากจะกล่าวถึงพระผู้สร้างหรือบรมอาตมันซึ่งเป็นองค์ธรรมสูงสุดโดยตรง ก็จะเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถจับต้องหรือมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ จึงได้นำอธิบายให้เห็นความเชื่อมโยงของพระอาทิตย์กับพระผู้สร้างไว้ ดังที่ พระยายามราชได้สอนนจิเกศเกี่ยวกับบรมอาตมัน ใน กฐะอุปนิษัท (2553, หน้า 20) ความว่า “สำหรับพระองค์ [พระผู้สร้าง] แล้ว มิได้อาศัยดวงอาทิตย์ก่อแสงให้สว่าง มิได้อาศัยทั้งดวงจันทร์ ดวงดาว หรือสายแสงฟ้าหรือแม้กระทั่งกองไฟที่ก่อขึ้นบนโลกภิกพหิหาได้ส่อง

สว่างพระองค์ไม่ พระองค์คือแสงสว่างอย่างเดียว ซึ่งประทานความสว่างแก่ทุกสิ่ง เมื่อพระองค์ทรงฉายแสงทุกสิ่งก็สว่าง” เป็นการแสดงให้เห็นว่าบรมอาตมัน คือ ผู้ประทานแสงสว่างและชีวิตให้แก่ทุกสรรพชีพ

นอกจากนี้ยังอธิบายเกี่ยวกับบรมอาตมันที่มีลักษณะดังเช่นดวงอาทิตย์ (สวามี ประภาวันนหะ และเฟรดเดอริค แมนเชสเตอร์, 2553, หน้า 40) ว่า “ท่านผู้รู้รู้จักพระองค์ผู้ถือเอารูปร่างหลากหลายทั้งหมดทั้งสิ้น พระองค์สว่างเจิดจ้า เป็นสัพพัญญูเป็นแสงสว่างหนึ่งเดียวที่ประทานแสงสว่างให้แก่ทั้งหมด พระองค์ผุดขึ้นดุดังดวงอาทิตย์ที่ก่อปรด้วยเส้นรัศมีเป็นพันเส้น และประทับอยู่ในเทศะทั้งหลายที่ไม่มีที่สิ้นสุด” การที่บรมอาตมัน “ประทับอยู่ในเทศะทั้งหลายที่ไม่มีที่สิ้นสุด” นั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าทรงเป็น พระผู้สร้างและอยู่ในทุกสิ่ง มิใช่เพียงแค่ดวงอาทิตย์เท่านั้น ในคัมภีร์อุปนิษัทยังมีกล่าวอีกว่า ดวงอาทิตย์ที่เป็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมายสูงสุดในชีวิตของผู้ต้องการหลุดพ้นจากการเกิดและการตายหรือเปรียบเทียบกับ การเข้าถึงพระนิพพานของพระพุทธศาสนา โดยในพฤห์ทอาร์ณยกะ (สวามี ประภาวันนหะ และเฟรดเดอริค แมนเชสเตอร์, 2553, หน้า 123) ได้กล่าวไว้ว่า “ความดีของผู้ที่ทำสมาธิภาวนาถึงอาณาจักรของบรมอาตมัน จะไม่มีวันใช้หมดไป เพราะบรมอาตมันคือบ่อเกิดของความดีทั้งปวง บรมอาตมัน เป็นที่มาของดวงอาทิตย์ที่ขึ้น และเป็น ที่ไปของดวงอาทิตย์ที่ตก บรมอาตมันเท่านั้นคือเป้าหมายของท่านผู้รู้” ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นทัศนะของผู้รู้ชาวฮินดู ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์สำคัญสรุปได้ว่า บรมอาตมันเป็นองค์ธรรมที่สูงที่สุด ซึ่งเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของมนุษย์ ผู้ที่มองเห็นบรมอาตมันในรูปของดวงอาทิตย์ ไปจนถึงการมองเห็นบรมอาตมันในทุกสรรพชีพ จึงเป็นการไต่ระดับความรู้ไปสู่สัจธรรมในที่สุด

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า อารยธรรมกรีกมีมุมมองต่อพระอาทิตย์ในฐานะเทพทั่วไปมิได้เป็นเทพเจ้าสูงสุด คือ เทพเจ้าอพอลโล แต่ในอารยธรรมอียิปต์และอารยธรรมอินเดีย มีมุมมองต่อพระอาทิตย์ในฐานะเทพเจ้าสูงสุดและมีบทบาทที่มีความสำคัญต่อมนุษย์อย่างมาก โดยอารยธรรมอียิปต์ที่แม้จะมีเทพเจ้าหลายพระองค์ทั้งเทพเจ้าหลักของประเทศและเทพเจ้าประจำถิ่น แต่ชาวอียิปต์ก็มีความเชื่อว่าเทพเจ้าที่สำคัญ คือ พระอาทิตย์ ส่วนอารยธรรมอินเดีย ในสมัยอุปนิษัทมีความเชื่อว่าพระอาทิตย์คือสัญลักษณ์ของพระผู้สร้างหากมนุษย์มีจิตน้อมระลึกถึงพระองค์อยู่เป็นนิจก็จะสามารถละความอหังการและกลับคืนสู่ปรมาตมมันได้

2. พระอาทิตย์ในฐานะผู้ควบคุมกาละ

หลังจากการรังสรรค์จักรวาลของพระผู้สร้าง มีการกำหนดให้พระอาทิตย์มีบทบาทเป็นผู้ควบคุมกาละ ที่ก่อกำเนิดเป็นเวลากลางวันและกลางคืน โดยมีการกล่าวถึงลักษณะนี้ในหลายอารยธรรม ตั้งแต่อารยธรรมอียิปต์ที่เป็นศูนย์รวมความรู้จากแหล่งอารยธรรมที่หลากหลาย โดยได้กล่าวถึงในคัมภีร์เฮอริเมทิกา เรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฏฏะของเวลา โดยบทนี้ท่านเฮอริมีสได้ค้นพบธรรมชาติของเวลาและความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติในจักรวาล ว่ามีการนับเวลาจากการโคจรตามจักรราศีของดวงดาวและดวงอาทิตย์ มีวงโคจรที่แน่นอนและตายตัว โดยท่านมองเวลาเป็นวงกลมเริ่มเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นในตอนเช้าคือวงกลมของเวลานับจากการที่โลกโคจรรอบดวงอาทิตย์ วงกลมที่กว้างออกไปอีกมองจากความเคลื่อนไหวของกลุ่มดาวต่างๆ วงกลมทั้งหมดเหล่านี้ในที่สุดก็นำทุกสิ่งกลับมาที่จุดเริ่มต้น “ที่สุด ท่านเฮอริมีสชี้ให้ทำความเข้าใจเวลาอย่างลึกซึ้ง กล่าวคือ อดีตผ่านไปแล้วและไม่มีอยู่ อนาคตยังมาไม่ถึงและก็ไม่ได้อยู่ ขณะปัจจุบันผ่านเร็วมากเสียจนกระทั่งว่ามัน

ไม่มีความยั่งยืน ก่อนที่เราจะกล่าวคำว่า ‘เดี๋ยวนี’ เสร็จสิ้น ขณะก็ผ่านพ้นไปแล้ว เราไม่มีทางจะจับปัจจุบันไว้ได้ ดังนั้น จะพูดว่า มันมีอยู่ได้อย่างไร?” (ทิโมธี ฟรีด & ปีเตอร์ แกดดี, 2551: 39) ความนี้เองจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าชีวิตมนุษย์ดำเนินอยู่ภายใต้ กาละ - เวลา ซึ่งหมุนไปตามการโคจรของจักรวาลที่สร้างขึ้น ที่ขณะปัจจุบันเป็นผลมาจากการกระทำในอดีต และอนาคตเป็นผลจากการกระทำในปัจจุบัน อีกทั้งมนุษย์ยังถูกควบคุมโดยจักรราศี เพื่อให้การดำรงอยู่ไม่ยุ่งเหยิงจนเกินไป

การกำหนดให้พระอาทิตย์มีบทบาทในฐานะผู้ควบคุมกาละ มีการกล่าวถึงอีกในส่วนของอารยธรรมอินเดีย คือ ในคัมภีร์อุปนิษัท โดยกล่าวไว้ส่วนหนึ่งว่า ปรมาณ คือ ปฐมพลังที่บรมอาตมมันสร้างขึ้นเพื่อประทานไปสู่สรรพชีพ และปรมาณนี้เองคือดวงอาทิตย์ การกล่าวถึงปรมาณจึงเปรียบเสมือนเป็นการกล่าวถึงดวงอาทิตย์เช่นเดียวกัน โดยใน ปรีตนะอุปนิษัท ได้กล่าวถึงการแบ่งกาละของดวงอาทิตย์ (ปรมาณ) และดวงจันทร์ (รยิ) (สวามีประภวานันทะ และเฟรเดอริก แมนเชสเตอร์, 2553, หน้า 40) ไว้ว่า “ปรมาณและรยิเมื่อรวมกันย่อมแบ่งกาละในรอบปีออกเป็นส่วนๆ เส้นทางโคจรของดวงอาทิตย์มีสองเส้นทางไปของมนุษย์หลังมรณะก็เป็นสอง กล่าวคือ เส้นทางฝ่ายใต้และเส้นทางฝ่ายเหนือ” และได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “ปรมาณและรยิ เมื่อรวมกันย่อมสร้างรูปแบบกาละสำหรับแต่ละเดือน ปีภักษ์ข้างแรมคือรยิ และปีภักษ์ข้างขึ้นคือปรมาณ ท่านผู้รู้กระทำพิธีบูชาในแสงสว่างพร้อมด้วยความรู้ ผู้เขลากระทำในความมืดพร้อมด้วยอวิชชา” แสดงให้เห็นว่า ดวงอาทิตย์ (ปรมาณ) และดวงจันทร์ (รยิ) เป็นผู้ทำให้เกิดเวลาเป็นปี มีการแบ่งเดือนที่มีปีภักษ์ข้างแรม และปีภักษ์ข้างขึ้น และเป็นการกำหนดให้ผู้รู้กระทำพิธีบูชาในเวลาที่เหมาะสมด้วย

ความสำคัญของกาละในวัฒนธรรมประเพณีของอินเดีย มีการแสดงให้เห็นว่าเวลา

เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยแรกเริ่มสุดที่มีการบันทึกไว้ในยุคพระเวท เวลาคือการดำรงอยู่ของชีวิตมนุษย์ซึ่งเดินไปพร้อมความผันแปรหรืออันตรายในชีวิตจึงทำให้เกิดการเช่นสรวงสังเวชขึ้น ดังที่โรมุนโดปานิกการ์ ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของช่วงเวลากับการเช่นสรวง (กึ่งแก้ว อัตถากร, 2541, หน้า 7) ว่า ในพระเวทเวลาช่วงหนึ่งก็คือวันหนึ่งนี่คือเวลาที่เป็นศูนย์กลางแห่งประสบการณ์ยามอรุณหรือยามสายัณห์ เป็น “หัวเลี้ยวหัวต่อ” ซึ่งถือว่าเป็นขณะที่ “วิกฤต” ในแต่ละวัน จากวันหนึ่งไปสู่อีกวันหนึ่ง และด้วยความตั้งใจประกอบพิธีเช่นสรวงสังเวชในแต่ละวัน อันได้แก่ พิธีอัคนีโหดระ นี้เอง ที่ทำให้เวลาคงอยู่และชีวิตดำเนินต่อไป

นอกจากการกล่าวถึงพระอาทิตย์หรือดวงอาทิตย์ที่มีบทบาทในการควบคุมกาลของอียิปต์และอินดูแล้ว ยังมีการกล่าวถึงพระอาทิตย์ที่กำหนดกาลในคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาด้วย ในไตรภูมิกถา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้พรรณนาถึงพระอาทิตย์ในการโคจรไปตามวิถีต่าง ๆ ไว้ (2545, หน้า 214) ว่า แต่แดนกำแพงจักรวาลถึงเขายคุนธร ว่างกลางเป็นหนทางพระอาทิตย์แลพระจันทร์แลพระนวลเคราะห์แลดารากรทั้งหลายแต่งเที่ยวไปมาในหนทางวิถี ให้เรารู้จัก (ว่า) ปีแลเดือนวันคืน แลให้รู้จักการณ์ดีแลร้ายนั้น แต่แผ่นดินเรานี้ขึ้นไปถึงพระอาทิตย์เที่ยว โดยสูงได้ 42,000 โยชน์ 8,000 วา โสธแล พระจันทร์เจ้านั้นเดินต่ำกว่าพระอาทิตย์ 8,000 วาแล พระอาทิตย์โดยกว้างได้ 400,000 วา โดยรอบได้ 1,200,000

ความอันปรากฏข้างต้นนั้น เศรษฐวิวัฒน์ อูทธา ได้อธิบายถึงการโคจรของ พระอาทิตย์ที่ทำให้เกิดฤดูกาล (2557, หน้า 95) ไว้ว่า วิถีโคจรของพระอาทิตย์นั้นมีลักษณะอันทำให้เกิดมี 3 ฤดูกาล คือ “โคณวิถี พระอาทิตย์จะโคจรขีดกำแพงจักรวาล ในเดือน 12, 1, 2 และ 3 ตามลำดับ

เป็นฤดูหนาว อชวิถี พระอาทิตย์จะโคจรตรงกลางในเดือน 4, 5, 6 และ 7 ตามลำดับ เป็นฤดูร้อน นาควิถี พระอาทิตย์จะโคจรด้านทิศเหนือ (ใกล้เขาพระสุเมรุ) ในเดือน 8, 9, 10 และ 11 ตามลำดับ เป็นฤดูฝน” จากความเชื่อนี้ส่งผลต่อการเกิดปฏิทินและการสร้างนาฬิกาขึ้น

ในมิติแห่งสังคมและวัฒนธรรม อิทธิพลของพระอาทิตย์ส่งผลต่อการกำเนิดขึ้นของปฏิทินมีกล่าวถึงตั้งแต่อารยธรรมอียิปต์ ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เทพีนุตถูกสาปจากพระสุริยเทพราให้ไม่สามารถตั้งครรภ์ได้ไม่ว่าจะวันใดวันหนึ่งในปี ทำให้เทพีนุตไม่สามารถมีทายาทสืบสกุลได้ เรื่องนี้จึงเดือดร้อนไปถึงเทพเจ้าธอธ (Thoth) เทพเจ้าแห่งสรรพวิชาความรู้ พระองค์จึงไปขอทำให้เทพเจ้าคอนซุ (Khonsu) ซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งดวงจันทร์แข่งเกมกระดานที่เรียกว่าเซเนต (Senet) และทรงชนะการประลองนี้ ทำให้ได้แสงสว่างของดวงจันทร์ที่สว่างมากพอจะสร้างวันได้อีก 5 วัน วันที่เพิ่มขึ้นมานี้กลายเป็นวันที่กำเนิดเทพเจ้าอีก 5 องค์ตามที่ ญัฐพล เดชขจร ได้กล่าวไว้ (2561, หน้า 30 - 31) สรุปว่า ห้าวันสุดท้ายของปฏิทินซึ่งไม่ได้ อยู่ในคำสาปของเทพราจึงเป็นวันที่เทพีนุตสามารถตั้งครรภ์และคลอดบุตร-ธิดาออกมาได้ โดยตามตำนานกล่าวว่า วันแรกเป็นวันเกิดของเทพไอซิริส วันที่สองคือวันเกิดของเทพฮอรัส (Horus) วันที่สามคือวันเกิดของเทพเซธ (Seth) วันที่สี่คือวันเกิดของเทพีไอซิส (Isis) ส่วนวันสุดท้ายคือวันเกิดของเทพีเนฟทิส (Nephthys) ซึ่งเป็นการอธิบายเหตุผลของการเพิ่มขึ้นของวันที่จากเดิม 360 วัน มาเป็น 365 วัน สอดคล้องกับคำอธิบายของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ที่กล่าวถึงการกำเนิดปฏิทินว่ามีขึ้นตั้งแต่ 4,000 ปีก่อน ค.ศ. หรือ 3,457 ปีก่อน พ.ศ. แล้ว แต่มีเพียง 360 วันเท่านั้น (2560, หน้า 8) “ปฏิทินของชาวอียิปต์โบราณใช้ปฏิทินจันทรคติที่ปีหนึ่งมี 360 วัน จนเมื่อ 4,000 ปีก่อนคริสต์ศักราช

จึงเพิ่มวันเข้าไปอีก 5 วันในหนึ่งปีเพื่อปรับปฏิทินให้ถูกต้องตามฤดูกาลมากขึ้น กลายเป็นปฏิทินสุริยจันทรคติชุดแรกของโลก” จนสามารถใช้เป็นต้นแบบมาจนถึงปัจจุบันนี้

นอกจากการกำหนดเวลาเป็นวัน เดือน ปี จนกลายเป็นปฏิทินแล้ว มนุษยชาติยังมีการแบ่งเวลาในแต่ละวันให้ย่อยลงไปอีก จนทำให้มีการประดิษฐ์นาฬิกาขึ้นมาใช้เพื่อบอกเวลาในแต่ละวัน ทั้งนาฬิกาน้ำและนาฬิกาแดด วิษณุ เอื้อชูเกียรติ ได้บันทึกเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของนาฬิกา (2558, หน้า 10) ว่าเมื่อ 1,000 ปี ก่อน ค.ศ. (500 ปีก่อน พ.ศ.) พราหมณ์ชาวอารยันรจนาคัมภีร์พระเวทไว้ โดยกล่าวว่า ส่วนหนึ่งของคัมภีร์พระเวทคือ โยติษ (yotish) ซึ่งเป็นร้อยกรองประมาณ 40 โสลก กล่าวถึงระบบการแบ่งเวลาโดยใช้นาฬิกาน้ำ การแบ่งวันออกเป็นส่วนๆ การโคจรของดวงอาทิตย์ ในหนึ่งปีแบ่งออกเป็น 2 อายนะ (อุตรายันและทักษิณายน) และ 6 ฤดูกาล การโคจรของดวงจันทร์ และดาวนักษัตรทั้ง 27 กลุ่ม การหาเวลาแสงสว่างในแต่ละวัน การหาพิภพจุดอุทกยลัคนา เป็นหลักสำหรับเลือกเวลาอันเป็นมงคลในการบวงสรวงและประกอบพิธีกรรม

นอกเหนือจากชาวอินเดียแล้ว ยังมีชาวจีนและกรีซที่คิดสร้างนาฬิกาขึ้น โดยมีการใช้หลักเงาในการบอกเวลา ซึ่งหลักเงา (gnomon) คือเข็มของนาฬิกาแดดหรือวัตถุที่เป็นแท่งสูง เสาหรือแผ่นปักตั้งฉากกับพื้นเพื่อให้เกิดเงาเวลาแดดส่อง ใช้บอกเวลาและระยะสูงจากขอบฟ้าของดวงอาทิตย์ โดยหลักเงานี้เกิดขึ้นเมื่อ 600 ปีก่อน ค.ศ. (57 ปีก่อน พ.ศ.) (วิษณุ เอื้อชูเกียรติ, 2558, หน้า 11) ซึ่งการแบ่งเวลาโดยนาฬิกานี้ นอกจากต้องการแบ่งวันตามการโคจรของดวงอาทิตย์แล้ว ยังใช้เป็นหลักในการเลือกเวลาเพื่อบวงสรวงและประกอบพิธีกรรมตามความเชื่อสำคัญของชาวอินเดียด้วย

จากผลการศึกษาข้างต้นจะแสดงให้เห็นว่า ในอารยธรรมอียิปต์มีเทพปกรณ์ที่อธิบายความเป็นมาของวันต่างๆ จนกลายเป็นปฏิทินที่ครบ 365 วันในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังพบความหมายที่สำคัญเกี่ยวกับกาละว่า ผลของการกระทำจากกาละในอดีตส่งผลต่อบุคคลในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับอารยธรรมอินเดียที่ให้ความสำคัญกับกาละว่าเกี่ยวข้องกับบุรุษ เทพเจ้า เพราะชาวอินเดียเชื่อว่าในทุกวันของชีวิต ช่วงต่อของเวลาจะเป็นวิกฤตในชีวิตของมนุษย์ หากเลือกเวลาที่บูชาร่างถูกต้องจะทำให้ชีวิตรอดปลอดภัย ซึ่งล้วนเป็นการกระทำของมนุษย์ตามกาละต่างๆ ทั้งสิ้น ส่วนในหนังสือ ไตรภูมิภิกขุมีการมองพระอาทิตย์ว่าเป็นองค์ประกอบของจักรวาล มีหน้าที่โคจรเพื่อให้เกิดแสงสว่างและเกิดฤดูกาลต่างๆ ของโลกเท่านั้น

3. พระอาทิตย์ในฐานะผู้ควบคุมชะตาชีวิต

คัมภีร์เฮอรัมเทคาได้กล่าวถึงการควบคุมชะตาชีวิตว่า หลังจากการสร้างจิตของจักรวาลองค์อาดัมได้สร้างผู้บริหารทั้งเจ็ดที่เป็นผู้วางกฎเกณฑ์ชะตาชีวิตของมนุษย์ ให้ดำเนินอยู่ภายใต้กาละ - เวลา จักรราศีจึงเป็นเครื่องมือในการกำหนดชะตาชีวิตของมนุษย์ ดาวพระเคราะห์ทั้งห้า คือ พระเสาร์ พระพฤหัสบดี พระอังคาร พระศุกร์ และพระพุธ พร้อมกับพระอาทิตย์และพระจันทร์ มีเทพเทวีผู้เป็นใหญ่แห่งชะตาชีวิต (Destiny) เป็นผู้ควบคุม ซึ่งชะตาชีวิตนี้เป็นการดูแลให้สิ่งที่เทพเจ้าสร้างขึ้นนั้นได้กระทำไปตามเจตจำนงของพระมหาเทพ หลังจากนั้นจึงสร้างมนุษย์ขึ้นด้วยองค์ประกอบที่เป็นทวิภาวะ คือ การมีจิตที่เป็นส่วนหนึ่งของพระจิตของพระมหาเทพ ซึ่งเป็นอมตะแต่อยู่ในร่างของมนุษย์ที่มีความเสื่อม คือ เป็นมตะ การรวมกันดังนี้จึงเรียกว่าเป็นทวิภาวะที่อยู่ภายใต้กฎบัญญัติของชะตาชีวิต ซึ่งถูกควบคุมด้วยดวงดาวอีกชั้นหนึ่ง สอดคล้องกับมโนทัศน์เกี่ยวกับกาละ

ที่ปรากฏอยู่ในไมตรีอุปนิษัท ที่ยกปรัชญาว่าด้วยกาละสัมบูรณ์ไว้ประโยคหนึ่งว่า “จากกาละก่อเกิดชีวิต ผ่านกาละชีวิตเสื่อม ในกาละชีวิตสลาย กาละซึ่งไม่ปรากฏพื้นฐาน ยึดครองรูป” (กึ่งแก้ว อรรถาการ, 2541, หน้า 10) หมายถึงชีวิตที่ดำเนินไปตามห่วงแห่งกาละ เป็นการย้ำให้เห็นว่า กาละคือ เทพเจ้าแห่งชีวิต และมีการอธิบายเพิ่มเติมว่า “กาละมีสองลักษณะ คือ กาละที่อยู่เหนือสรรพสิ่ง กับกาละที่อุบัติบังเกิดในสุริยะ ในดาวพระเคราะห์ และในการแบ่งเวลาสำหรับใช้กำหนดหมาย” ซึ่งหมายถึงกาละเป็นผู้ควบคุมชะตาชีวิตมนุษย์ ดังที่ มหาภารตะ ได้กล่าวถึงกาละที่เป็นผู้ควบคุมชะตาชีวิตทั้งในฐานะผู้สร้างและผู้ทำลาย (กึ่งแก้ว อรรถาการ, 2541, หน้า 11) ไว้ว่า “กาละคือผู้ก่อกำเนิดทุกสิ่ง กาละสร้างและทำลาย กาละผูกมัดคนเข้าด้วยกันโดยสิ่งที่มันเชื่อมโยงเกี่ยวของ กาละก่อให้เกิดความสุขและความทุกข์ในหมู่มนุษย์ ไม่ว่ามนุษย์จะมีพฤติกรรมเช่นไร ประเด็นนี้ก็แปลว่ามนุษย์ขึ้นอยู่กับชะตาที่ลิขิตมาแล้วโดยส่วนเดียว” ความนี้กล่าวให้เห็นความยิ่งใหญ่ของกาละที่มีหน้าที่ในการสร้างไปพร้อมๆ กับการทำลายหรือผลักดันไปสู่ความเสื่อมสลาย ซึ่งหากเปรียบเทียบกับหลักพระพุทธศาสนา คือ กาละนำให้มนุษย์ไปสู่ความแก่และความตายในที่สุด

จากผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่าอารยธรรมอียิปต์และอินเดียมีมุมมองที่คล้ายคลึงกัน โดยมองว่ามนุษย์ถูกควบคุมด้วยดวงดาวทั้งเจ็ด ซึ่งหนึ่งในเจ็ด คือ พระอาทิตย์ ส่วนใน อารยธรรมอินเดียกล่าวว่า พระอาทิตย์ก่อให้เกิดกาละ และกาละก่อให้เกิดชีวิต เมื่อกาละดำเนินไป ชีวิตก็ดำเนินไปถึงความเสื่อมและความตายเช่นเดียวกัน ดังนั้นกาละจึงเป็นผู้ควบคุมชะตาชีวิตของมนุษย์

ในมิติแห่งสังคมและวัฒนธรรม ความเชื่อวากาละคือผู้ควบคุมชะตาชีวิตของมนุษย์จึงมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์สองส่วน คือ ความเป็นปัจเจกบุคคล และการดำเนินชีวิต

3.1 ปัจเจกบุคคล หมายถึง อิทธิพลของพระอาทิตย์ในการควบคุมชะตาชีวิตของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรืออาจกล่าวว่าเป็นชะตาของบุคคลแต่ละบุคคลนั่นเอง โดยอิทธิพลนี้แสดงให้เห็นจากการเกิดวิชา “โหราศาสตร์” หรือ “ตำราพรหมชาติ” ขึ้น ซึ่งตำรานี้ (2561) มีที่มาจากตำราหมอดูที่แต่งขึ้นเป็นตำราครุเก่าโบราณ ซึ่งมีการรวบรวมลงในสมุดไทยเก็บรักษาไว้ตามแหล่งต่างๆ และนำมาจัดพิมพ์ขึ้นเมื่อ ร.ศ.120 เหตุที่เรียกพรหมชาตินั้น เกิดจากพระพรหมช่วยเหลือมนุษย์ด้วยตำราหมอดู จึงนิยมเรียกเช่นนั้นกันทั่วไป

ตำราพรหมชาติ ประกอบไปด้วย ตำราดูวันเกิด ดูวันเป็นมิตรและวันเป็นศัตรู วิธีดูเดือนเกิด ชื่อปี-ชื่อวัน ดวง 12 ราศี ธาตุสมพงษ์ นาคสมพงษ์ ตำราดูบุตรในครรภ์ว่าเป็นชายหรือหญิง ดูบุตรจะเลี้ยงง่ายหรือยาก ดูลักษณะทารก ตั้งชื่อบุตร เทวดาเสวยอายุ คาถาบูชาเทวดา เทวดาให้ฤกษ์ ชื่อฤกษ์ วันฤกษ์เรียงหมอน ตำราปลุกเรือน ตำราทำนาย ตำราสงกรานต์ เป็นต้น โดยการดูโหราเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับดาวนพเคราะห์ที่อยู่หลายตำรา ผู้วิจัยขอยกมาเป็นตัวอย่าง คือ การดูดวงสิบสองราศี (เขียนตามตำราพรหมชาติ) (โครงการศึกษาประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาไทย, 2561, หน้า 41) ว่าการดูดวงสิบสองราศีนั้น เป็นการนับดวงปี เดือนและวันเกิด โดยผู้ชายจะนับไปทางขวา ส่วนผู้หญิงจะนับไปทางซ้าย หากจะดูดวงจากวันให้เริ่มจากวันอาทิตย์ที่เจ็ดนี้ นับเวียนตามเข็มนาฬิกาจนถึงวันเกิดของเรา เป็นต้น การดูดวงลักษณะนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่าทางโหราศาสตร์ให้ความสำคัญกับพระอาทิตย์โดยกำหนดให้วันอาทิตย์เป็นจุดเริ่มต้นของการทำนาย

3.2 โหราศาสตร์ในการดำเนินชีวิต หมายถึง อิทธิพลของดวงดาวในการควบคุมเวลาหรือฤกษ์สำหรับทำการมงคลต่างๆ ดังเช่นที่ตำราพรหมชาติได้ระบุเกี่ยวกับการทำนายเรื่องต่างๆ โดยมี

ตัวอย่างการทำนาย คือ เทวดาให้ฤกษ์ เป็นการ
ทำนายการโคจรของดวงดาว ที่ส่งผลต่อการดำรง
ชีวิตของมนุษย์ คือ หากจะทำการใดทั้งปวงให้เป็น
มงคล ควรดูเทวดาให้ฤกษ์ดีและร้ายตามวัน ซึ่งใน
ตำราพรหมชาตินี้ กล่าวถึงตั้งแต่วันเดือนขึ้น 1 ค่ำ
ไปจนถึง แรม 1 ค่ำ ดังตัวอย่างความว่า

๑ ขึ้น 4 ค่ำ พระ อาทิตย ตก แผ่นดิน
ทั่ว ทุก แห่ง พระจันทร์ เสด็จ ลง มา อยู่ใน อากาศ
ให้ ฤกษ์ ดี เทพจร อยู่ ขา พระ พุฒ เสด็จ ลง มา ให้
ฤกษ์ เร่ง ทำ มงคล การ ปลูก เรือน แล กล่าว เมีย
ผู้ใหญ่ จะ ให้ ลาก แก่ ตน ..... ฯลฯ

(โครงการศึกษาประวัติศาสตร์
และภูมิปัญญาไทย, 2561: 69)

จากการทำนายในลักษณะปัจเจกบุคคล
และการทำนายในการดำเนินชีวิตทั่วไป ซึ่งให้เห็นว่า
เทพนพเคราะห์ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมชะตาชีวิตจะมี
พระอาทิตย์เป็นจุดเริ่มต้นเสมอ อีกทั้งคำทำนาย
จะกล่าวว่าเทพนพเคราะห์จะเสด็จลงมาเพื่อทำ
บางสิ่ง โดยจากคำทำนายนี้ ผู้วิจัยสังเกตว่า
ถ้าเทวดาเสด็จลงมาให้ฤกษ์เร่งทำการมงคลวันใด
ส่วนใหญ่จะปลูกเรือนและทำพิธีแต่งงานดี ควร
กระทำกันวันนั้นๆ แต่ถ้าหากวันใดที่เทวดาเสด็จ
ลงมาห้ามฤกษ์ ส่วนใหญ่วันนั้นจะไม่ควรทำการ
มงคลใดๆ ยกเว้นบางอย่างที่สามารถทำได้ เช่น
วันขึ้น 3 ค่ำ ท้าวพระยาจะให้ลาก สามารถค้าขาย
และเจรจาความได้ และวันขึ้น 7 ค่ำ ท้าวพระยาจะ
ให้ลาก และสามารถยตราทางเรือดี แต่ไม่สามารถ
ทำการอื่นๆ ได้ เป็นต้น

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้เกิดจากข้อสงสัยถึงการบูชา
พระอาทิตย์ของกลุ่มชนในอดีต ทำให้ผู้วิจัยสนใจ
ที่จะศึกษาเรื่องเล่าของพระอาทิตย์หรือสุริยปกรณ์
เพื่อค้นหาความหมายอันศักดิ์สิทธิ์ของพระอาทิตย์

และอิทธิพลของพระอาทิตย์ที่มีต่อสังคมและ
วัฒนธรรม โดยผลการวิจัยพบว่า เทพปกรณ์
ที่เกี่ยวข้องกับพระอาทิตย์ใน อารยธรรมต่าง ๆ
ของโลก 1) นับถือพระอาทิตย์ในฐานะเทพเจ้า
แม่เทพเจ้าพอลโลซของ อารยธรรมกรีกโรมัน
จะไม่ได้เป็นเทพเจ้าสูงสุด แต่พระองค์ก็ยังมีลักษณะ
ที่แสดงถึงแสงสว่างและความเจิดจ้า ไม่มีความมืด
อยู่ในพระองค์เลย อีกทั้งยังเป็นเทพเจ้าแห่ง
สัจธรรม แสดงให้เห็นคุณลักษณะที่สอดคล้องกับ
เทพพระอาทิตย์ในอารยธรรมอียิปต์และอารยธรรม
อินเดียที่มอง พระอาทิตย์ในฐานะเทพเจ้าสูงสุด
หรือทรงเป็นพระผู้สร้างที่มีองค์ธรรมสูงสุด โดยมี
พระอาทิตย์เป็นสัญลักษณ์เพราะถ้าหากจะกล่าวถึง
พระผู้สร้างหรือบรมอาตมันโดยตรงก็จะเป็น
นามธรรมที่ไม่สามารถจับต้องหรือมองเห็นได้
ด้วยตาเนื้อ จึงนำพระอาทิตย์ซึ่งเป็นรูปธรรมมา
เชื่อมโยงให้เห็นชัดเจนขึ้น คุณลักษณะนี้สอดคล้อง
กับ คติความเชื่อที่ เจียง ถิ หั่ง ซึ่งได้วิจัยเรื่อง
การสวมรองเท้าจากมุมมองคติขงขินวิทยา (2566,
หน้า 27) ได้กล่าวไว้ว่า “คติความเชื่อที่เทพเจ้ามี
รัศมีเจิดจ้าและเป็นของร้อน ทำให้ไม่อาจเหยียด
ตนที่แท้จริงออกมาหรือสัมผัสกับสิ่งใดโดยตรง
เพราะจะทำให้เกิดไฟไหม้ นั่น เป็นแนวคิดปฐมภูมิ
ที่มีขึ้นทั้งในวัฒนธรรมตะวันตกและในวัฒนธรรม
ตะวันออก” นอกจากนี้เทพปกรณ์ยังแสดงให้เห็นว่า
พระอาทิตย์เป็นเป้าหมายที่สำคัญต่อผู้ที่
ปฏิบัติบูชาอีกด้วย

นอกจากจะทรงเป็นสัญลักษณ์ของ
พระผู้สร้างแล้ว 2) พระอาทิตย์ยังเป็นเทพเจ้าที่
ควบคุมเวลาและ 3) ควบคุมชะตาชีวิตของมนุษย์
ด้วย การอยู่ในฐานะของผู้ควบคุมกาละ เพื่อ
แบ่งเวลาตามการโคจรของดวงดาว และกำหนด
ช่วงเวลาที่ใช้ในการประกอบพิธีเช่นสรวงสังเว
อันเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่จะทำให้มนุษย์ผ่านช่วง
อันตรายหรือช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตในแต่ละวัน

อย่างมีสติ ส่วนการควบคุมชะตาชีวิตนั้น เป็นการสอนให้มนุษย์เข้าใจสัจธรรมของชีวิตว่าแต่ละชีวิตมีพระอาทิตย์ ผู้ก่อเกิดกาลละในฐานะผู้สร้างและผู้ทำลาย หรือที่เข้าใจกันว่าชีวิตมนุษย์นั้นมีการเกิดการแก่ และการตายเป็นธรรมดาของโลก ซึ่งสารสาระนี้สอดคล้องกับทฤษฎีสามมิตินิมิตแห่งเทพปกรณัม ที่กล่าวว่า “อุปลักษณะของ เทพปกรณัมแท้จริงคือ ทิพยสาระที่นำไปเข้าถึงสภาวะเหนือโลก (The Hero's Journey, pp. 40-41 อ้างถึงใน กิ่งแก้ว อรรถการ, 2558, หน้า 16)

ส่วนอิทธิพลของพระอาทิตย์ที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรมนั้น พบว่า การอยู่ในฐานะ ผู้ควบคุมกาลก่อให้เกิดการแบ่งวัน เดือน ปี จนกลายเป็นปฏิทินของโลก อีกทั้งยังมีการแบ่งเวลาย่อยในแต่ละวันที่แบ่งเป็นกลางวันและกลางคืน เพื่อให้ “ท่านผู้รู้กระทำพิธีบูชาในแสงสว่างพร้อมด้วยความรู้ ผู้เขลากระทำในความมืดพร้อมด้วยอวิชชา” (สวามีประภาวณันทะ และเฟรเดอริก แมนเซสเตอร์, 2553, หน้า 40) ด้วย นอกจากนี้การที่พระอาทิตย์เป็นหนึ่งในเทพผู้ควบคุมชะตาชีวิตก็ยิ่งทำให้เกิดตำราโหราศาสตร์หรือพรหมชาติ ซึ่งเชื่อว่าเทพเจ้าหรือเทพนพเคราะห์เป็นผู้ดูแลดวงชะตาของมนุษย์ การดูฤกษ์ยามหรือดวงชะตาตนเองก่อนกระทำการใดๆ จะทำให้เจ้าชะตา มีความเจริญรุ่งเรือง อยู่รอดปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับการประกอบพิธีเช่นสังเวद्यในแต่ละวันเพื่อให้รอดพ้นจากวิฤตินั้นเอง

ผลการศึกษาครั้งนี้จึงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระอาทิตย์มีอิทธิพลต่อความอยู่รอดปลอดภัยของชีวิตมนุษย์ การศึกษาสุริยปกรณัมจึงเป็นสิ่งสำคัญคือเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตของมนุษย์ให้ดำเนินไปสู่เป้าหมายของชีวิตที่แท้จริง นั่นคือ การปฏิบัติตนให้บริสุทธิ์ สอดคล้องบันทึกในคัมภีร์เศวตาศวตระ อุปนิษัท (บทที่ 2) ที่มีการบูชาพระสุริยเทพ จำนวน 17 บท เจ็ดบทแรกว่าด้วยการขอพรจากพระสุริยเทพ สิบบทหลัง

เป็นการแนะวิธีปฏิบัติโยคะเพื่อการเข้าถึงสมาธิจิตและบรรลุเอกีกภาพกับพระพรหมัน โดยกิ่งแก้ว อรรถการ ได้อธิบายไว้ว่า “หัวใจของคัมภีร์อุปนิษัทคือ การบรรลุพรหมัน มิใช่เพื่อความสุขทางโลก ทั้งนี้เพราะเป็นคำสอนของพระมุนีหรือพระฤาษีผู้มีปัญญาญาณ เพื่อลดละกิเลสและอหังการอย่างแท้จริง” (การบูชาพระสุริยเทพ. 2564: ออนไลน์)

ความสำคัญของเทพปกรณัมจึงมิได้มีบทบาทแค่เรื่องเล่าของเทพเจ้าหรือการสร้างจักรวาลและโลกเท่านั้น เทพปกรณัมทั้งหลายยังแสดงให้เห็นกฎเกณฑ์และกลไกของโลก เพื่อให้มนุษย์ได้ทำความเข้าใจและปฏิบัติให้สอดคล้องกับธรรมบัญญัติหรือสัจธรรมของโลก ซึ่งเป็นสาระที่สำคัญในการแทงทะลุโลกยวิสัย อีกทั้งยังทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าพระอาทิตย์ในสุริยปกรณัมต่างๆ ล้วนมีต้นแบบเดียวกัน ซึ่ง “ต้นแบบ” หรือ archetype นั้น กิ่งแก้ว อรรถการ (2553, หน้า 1) ได้อธิบายว่า “มีรูปแบบดั้งเดิมที่เป็นต้นเค้าของความคิด อนุภาค และเรื่องราว จากยุคสมัยซึ่งไม่อาจกำหนดนับได้ และจากแหล่งที่มาซึ่งทำลายให้เราต้องใคร่ครวญและพิสูจน์ด้วยตนเอง” จึงสามารถกล่าวได้ว่า พระอาทิตย์ซึ่งมีแสงสว่าง มีความเจิดจ้า เป็นพลังแก่มวลมนุษยชาตินั้นเป็นต้นแบบที่สำคัญของวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งนักวิจัยทั้งหลายสามารถค้นหาต้นแบบต่างๆ จากเอกสารโบราณได้อีกมากมาย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของพระอาทิตย์ที่ส่งผลต่อโหราศาสตร์ของไทย เพื่อแสดงให้เห็นการผสมผสานความเชื่อจากวัฒนธรรมต่างๆ

2. ควรมีการศึกษาเทพปกรณัมเรื่องอื่นๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงการบันทึกสารสาระที่สำคัญจาก

กลุ่มชนในอดีต ที่ต้องการเก็บรักษาและส่งต่อสาร
นี้สู่กลุ่มชนรุ่นต่อไป

(พิเศษ) ดร.กิงแก้ว อรรถถาวร ผู้เป็น ครูบาอาจารย์ที่
ชี้แนะให้ผู้วิจัยเห็นความ สมภาพกันของวัฒนธรรม
ต่างๆ และชี้ให้เห็นถึงสารสาระที่ดำรงอยู่ใน
เทพปกรณัม

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณศาสตราจารย์

เอกสารอ้างอิง

กฤษณา - เรื่องอุไร กุศลาสัย. (2554). *ภารตวิทยา*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ศยาม.

กิงแก้ว อรรถถาวร. (2541). *เวลาและประวัติศาสตร์ในวัฒนธรรมประเพณีของอินเดีย: กาละและกรรมะ*.
กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

กิงแก้ว อรรถถาวร. (2558). เอกสารประกอบการบรรยายในงานเสวนารวบรวม 2552 เรื่อง การตื่นตัวสำนึก
แห่งความลึกกลับทางจิตและทางเทพปกรณัมด้วยวิธีการค้นคว้าด้วยปัญญาวิเคราะห์ (On An
Intellectual Awakening of the Mystic and Mythological Dimension) ใน *บางเรื่องจากข้อคิด
งานเขียนประกอบการเรียนการสอนวิชาคติชนวิทยา*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
ออตส์นา.

กิงแก้ว อรรถถาวร. (2560). *สีดาและอมตะสีลาของพระราม*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง
จำกัด (มหาชน).

กิงแก้ว อรรถถาวร. (18 สิงหาคม 2564). *การบูชาพระสุริยเทพ*. เฟซบุ๊ก. [https://www.facebook.com/
สถาบันสมเด็จพระนเรศวรมหาราช-เพื่อการศึกษาคติชนวิทยาและปรัชญามตะ-3158621
39258673/](https://www.facebook.com/สถาบันสมเด็จพระนเรศวรมหาราช-เพื่อการศึกษาคติชนวิทยาและปรัชญามตะ-315862139258673/).

กิงแก้ว อรรถถาวร. (2553). *เอกสารการเรียนการสอนรายวิชา 776603 หัวข้อพิเศษทางคติชนวิทยา
(Selected Topics in Folklore) ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2553-2554*. พิษณุโลก:
มหาวิทยาลัยนเรศวร.

คิม อินรย้ง. (2561). *ระบบสุริยะ*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

โครงการศึกษาประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาไทย. (2561). *ตำราพรหมชาติ ร.ศ.120 ฉบับปรับปรุง*.
กรุงเทพฯ: สยามความรู้.

เจือง ถิ หั่ง. (2566). การสวมรองเท้าจากมุมมองคติชนวิทยา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี*. 15 (2), 1-30.

ณัฐพล เดชขจร. (2560). *Egyptian Mythology* ตำนานเทพเจ้าอียิปต์. กรุงเทพฯ: ยิปซี กรุ๊ป.

ณัฐพล เดชขจร. (2561). *ตำนานฟาโรห์ จอมราชันแห่งอียิปต์โบราณ*. กรุงเทพฯ: ยิปซี กรุ๊ป.

ประภาวนันตะ, สวามี และแมนเชสเตอร์, เฟรเดอริค. (2553). *อุปนิษัต*. (กิงแก้ว อรรถถาวร, ผู้แปล).
นนทบุรี: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

พ.สุวรรณ. (2564). *ตำราพรหมชาติ: สำหรับประชาชน*. กรุงเทพฯ: พี.เอ.สีฟวิ่ง จำกัด.

พระยาสังฆาภิรมย์. (2556). *เทวกำเนิด*. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง
จำกัด (มหาชน).

- พระศาสนโสภณ (จตุตสสุโล). (2553). *สวตมन्दแปล*. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ: มหามกุฏราชวิทยาลัย.
ฟริค, ทีโมธี และแกนต์, ปีเตอร์. (2551). *เฮอริเมทิกา: อมตธรรมนำโลก*. (กิ่งแก้ว อุตถากร, ผู้แปล)
(พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2560). *อารยธรรมมนุษย์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มาลัย, (จุฑารัตน์). (2553). *ตำนานกรีก-โรมัน ตำนานเทพเจ้าและเรื่องราวอันยิ่งใหญ่ของวีรบุรุษ
แห่งประวัติศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2545). *พจนานุกรมศัพท์วรรณคดีไทยสมัยสุโขทัย ไตรภูมิภิกขา ฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิษณุ เอื้อชูเกียรติ. (2558). *กาลานุกรม ดาราศาสตร์*. กรุงเทพฯ: บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์
พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- วีณา ศรีธัญรัตน์. (2545). *อารยธรรมตะวันออกและตะวันตก*. กรุงเทพฯ: โสภณการพิมพ์.
- เศรษฐวัฒน์ อุทธา. (2557). *ไตรภูมิ พิพิธศนาพุทธจักรวาลทัศน์*. กรุงเทพฯ: เอเชนส์.
- อนันต์ชัย เลาะห์พันธุ์. (2554). *โลกตะวันตกก่อน ค.ศ.1492*. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภณการพิมพ์.
- อรุณศักดิ์ กิ่งมณี. (2555). *ทิพยนียายจากปราสาทหิน*. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ.
- เอ. ซีกาล, โรเบิร์ต, บรรณาธิการ. (2560). *เทพปรกณ์ใน 30 วินาที*. (ชัยจักร ทวยทธานนท์, ผู้แปล).
กรุงเทพฯ: ยิปซี กรุ๊ป.
- เอกชัย จันทรา. (2556). *เทพเจ้าไอยคุปต์*. กรุงเทพฯ: ยิปซี.
- แฮมิลตัน, เอดิธ. (2560). *ปรกณ์ปริมปรา*. (นพมาส แวหวงส์, ผู้แปล). พิมพ์ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ:
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.